

Jeg forelskede mig i en drabsdømt

I december 2008 blev jeg en del af en statistik, der handler om voldsramte kvinder. Jeg ville meget hellere have været i en statistik over kvinder, der brænder for at iværksætte, for at coache, for at gøre en forskel for mennesker, der har brug for vejledning og støtte. Hvad enten der er tale om udsatte, indsatte, pårørende til indsatte eller til udsendte soldater. Alt dette har i form af frivilligt arbejde været en del af mit liv i mange år og vil også være det fremover.

Når jeg skriver følgende beretning, er det ikke for at hævne mig på en mand, der engang var min kæreste. Jeg skriver det for at fortælle andre kvinder, hvordan det var i mit tilfælde. Hvordan jeg blev del af et voldeligt forhold. Ofte går mange kvinder alene med tankerne: "Måske er det min egen skyld, måske skal jeg bare tilgive ham, måske...måske". Sådan tænkte jeg også!

I et voldeligt forhold veksler det mellem trusler, bank, undskyldninger og et tilsyneladende ærligt ønske om kærlighed og samvær, hvad ingen kvinde må lade sig blænde af.

Men sætter vi ord på volden, bryder ud af vores isolation - og åbner vi øjnene for, hvordan vores nærmeste, vores næste har det - kan vi være med til at bryde tabuet. Og måske kan vi en dag undgå, at vores børn bliver mærket af usunde og voldelige forhold, der påvirker dem i deres liv med deres kærester. Vi kan kort sagt være med til at stoppe voldsspiralen.

Brev fra ungdomskæresten

I sommeren 2004 dumpede der et brev ind ad døren. Det var fra en ungdomskæreste, som sad i fængsel. Efter en del brevveksling begyndte jeg at besøge ham. Besøgene udviklede sig efterhånden til et nært forhold.

Jeg havde svært ved at forstå systemet og syntes, jeg oplevede en del urimeligheder. Derfor stiftede vi en forening, Balance i Frihed, der henvender sig til pårørende til nuværende og tidligere indsatte.

I juli 2008 flyttede vi så sammen. Han var sød, sjov, charmerende, den perfekte kæreste og helt fantastisk til at lege med min yngste. Jeg var glad for, at vi var flyttet sammen. Mine børn kunne lide ham, han kunne lide dem og tog del i deres liv. Jeg var også meget glad for hans datter og søn. Kort sagt den perfekte, sammenbragte familie. Alt var bare godt.

Alligevel gik det galt

Han begyndte at drikke, og jeg tænkte, at det nok var, fordi han lige var kommet ud af fængslet. Så jeg gav ham tid og rum til at finde sig selv. Jeg ved, at det kan tage op til et år, inden man falder til efter endt afsoning. Jeg oplyste ham dog om, at det ikke passede ind i min verden. Han svarede, at det ikke var noget problem.

Han havde sine gode dage, hvor alt bare var godt, og så havde han sine dårlige dage, hvor jeg prøvede at give ham mere plads. Så foretog jeg ting med pigerne for at give ham tid og fred til sig selv. Det var ikke altid nok, for han begyndte at sige, at jeg brugte for meget tid

på de foreninger, jeg var med i, Balance i Frihed og Familienetværket, en forening for udsendte soldater. Sådan én er jeg selv mor til i Afghanistan.

Nedgørelse og psykisk vold

Der begyndte også at komme klager over, at jeg brugte for meget tid på mine børn. At jeg var for længe om at læse godnathistorie og putte min yngste. At det ikke var nødvendigt, at jeg altid hentede min store datter, når hun havde været i byen.

Der var efter hans mening meget i vejen med mig. Jeg hjalp ikke til med vasketøjet. Det flød også altid på køkkenbordet. Min børneopdragelse var dårlig og mangelfuld. Jeg blev langsomt viklet ind i hans spindelvæv af meninger om, hvad der er godt og skidt. Og spindelvævet blev tættere og tættere.

Jeg begyndte at tænke, at det da godt kunne være, at jeg var for længe om at putte min yngste. Men når han havde sin søn hver anden weekend, måtte han gerne være længe oppe, få læst eller spille pc til langt ud på natten.

Hans far brugte megen tid på understrege, at han skulle føle sig velkommen. Det skal også lige siges, at han er en rigtig dejlig dreng, som det er svært ikke at holde af.

Nu forsvandt der penge

På et tidspunkt startede jeg som mobil frisør, hvad han da også billigede. Men snart fik jeg at vide, at jeg lagde op til andre mænd, bl.a. på grund af min påklædning. Jeg var ganske almindelig klædt, når jeg var ude at ordne hår. Men jeg begyndte da at tænke mere over, hvad jeg tog på for ikke at gøre ham misfornøjet.

Endvidere ville han, at jeg ikke skulle opgive de penge, jeg tjente. Han troede ikke på systemet, som, han påstod, aldrig havde givet ham noget. Jeg kunne kun gentage, at jeg ikke bare skulle kunne se mig selv i øjnene, men også mine børn, der var opdraget til at opføre sig ordentligt.

På den baggrund endte det med, at jeg ikke orkede at forsætte som frisør. Jeg fik ondt i ryggen og droppede arbejdet.

Herefter forsvandt der penge fra vores fælles hjem, og min kæreste beskyldte mig for at have taget dem. Der forsvandt også penge fra mine pigers pung.

Kritikken udartede

Jeg blev ligeledes beskyldt for at bruge foreningen Balance i Friheds midler forkert, men han var selv med i bestyrelsen, og jeg tog ingen beslutninger på egen hånd. Desuden har det hele tiden været vigtigt for mig, at alt går rigtigt til, når man har en forening for pårørende til indsatte. Jeg har altid ment, at man skal være et godt eksempel, især for sine børn. Men bortset fra det, var jeg i hans øjne stadig forkert klædt på.

Efterhånden var mine venner eller de mennesker, jeg var i forening med, heller ikke gode nok. Jeg fik at vide, at jeg var egocentreret, psykopat, selvoptaget, et selvcentreret menneske, en tyran og meget andet.

Han begyndte at hive mig væk fra folk, som jeg stod og talte med, og hvis jeg bare forsatte med at tale, gik han og smækkede med døren.

En aften kom han - endnu en gang - fuld hjem. Jeg sad og så fjernsyn med min yngste datter, inden hun skulle sove. Det gjorde ham så vred, at han smækkede døren og gik sin vej. Vi begyndte at føle, at det var helt rart, når han gik, og selv børnene syntes, at han opførte sig barnligt og underligt. Selv følte jeg tit, at jeg havde fået endnu et barn. Da jeg en dag ikke kunne få kontakt med ham på telefonen, talte jeg med hans datter, som oplyste, at han var hos en af vores fælles veninder. Om morgenen sendte han en sms, hvor han skrev, at han var faldet i søvn på sofa. Samme dag kontaktede jeg vores læge og bad om at, at han fik hjælp, da både hans familie og jeg mente, at det ville ende galt, hvis han fortsatte på den måde. Jeg fik oplyst, at man ikke kan tvangsindlægge mennesker.

Situationen eskalerede

Samme aften kom han hjem og fortalte en helt anden historie om, hvor han havde været om natten. Jeg fortalte, hvad jeg vidste, han blev fuldstændig rasende, fulgte efter mig ud på toilettet, hvor han smækkede døren i, så håndtaget røg af.

Min yngste datter stod ude på den anden side, imens stod han og råbte mig ind i hovedet, at jeg var en lorteluder, en so, og meget andet. Han spyttede mig i hovedet.

Da jeg kom ud, sagde jeg til den yngste, at hun skulle komme med. Også min ældste datter og hendes veninde bad jeg komme med. Jeg bemærkede først senere, at han smed sine briller i nakken på mig.

Min store datter sagde, at han skulle tale pænt til hendes mor. Han svarede, at hun skulle passe sig selv og fise af. Det skulle han ikke bestemme, sagde hun. Hvorefter han sagde, at hun skulle holde kæft og skride, for ellers skulle han nok....

Jeg gik på politistationen, hvor de var meget flinke og tog sig godt af pigerne. Senere tog vi på psykiatrisk skadestue, og derfra blev jeg henvist til et krisecenter, der havde plads.

Møde med et krisecenter

Det var en meget ny situation for mig, jeg havde aldrig prøvet noget lignende. Men alle var meget søde på krisecentret.

Jeg kontaktede familierådgiveren i kommunen og fortalte, hvad der var sket og bad hende om hjælp til at finde en bolig til os. Ligeledes talte jeg med pigernes skoler. Det var vigtigt for mig, at pigerne kunne tale om det i skolen og få hjælp, hvis de behøvede det.

Min kæreste kontaktede min veninde og bad hende spørge, om jeg ikke ville trække anmeldelsen tilbage. Han ville gå i terapi og tage antabus. Kort sagt, alt hvad der skulle til for at få vores forhold til at fungere. Og hvis alt andet ikke virkede, ville han lade sig indlægge. Han elskede mig og savnede os alle meget.

Min veninde og jeg talte længe om det, og jeg satte anmeldelsen i bero. Jeg håbede, at han kunne tage imod hjælp, da jeg stadig var glad for ham og gerne ville have forholdet til at fungere. Dette, fandt jeg senere ud af, var en kæmpefejl.

Han fik en ny chance

Vi startede allerede dagen efter i terapi, men jeg fik hurtigt den opfattelse, at han mente, at det hele var min skyld, at jeg ikke elskede ham nok, at jeg ikke ville dette forhold og aldrig

havde villet det. Jeg skulle være der for ham, først af alt, alt andet skulle komme i anden eller tredje række, kunne jeg forstå på ham.

I starten gik det også godt, men så fandt han på undskyldninger for at drikke. Han var fortsat ekstremt jaloux, selv på mine børn. Jeg tænkte ind imellem, at det nok var mig, der overdrev. At drikkeriet måske ikke var så slemt alligevel. At han nok ikke var så slem. At det nok var mig, der opfattede situationen anderledes end, den egentligt var.

Så gik det galt igen

Da vi var på årsmøde med Familienetværket, gik det helt galt. Han drak tæt, og jeg måtte helst ikke tale med hverken de mandlige eller kvindelige deltagere.

Dette var jeg ikke enig i og talte derfor med hvem, jeg havde lyst til. Jeg gik tidligt i seng. Min kæreste gik i seng kl. 5 om morgenen. Behøver jeg at sige, at han var meget fuld? Han vækkede mig og fortalte, at han nu havde fået sat en af deltagerne på plads. Hvis han så meget som så eller rørte hans kæreste igen, ville han smadre ham.

Han var meget opfarende, vred og truende.

På hele turen hjem drak han og fortalte, hvad han mente jeg var: en psykopatludder, lortekælling, etc. Han forsatte i byen, og jeg tog hjem og pakkede mine og børnenes ting. Senere samme aften ringede han til min veninde og fortalte, at han nu brændte mit undertøj og tøj, hvad han så gjorde. Hvis han ikke skulle se mig i det, var der ingen anden, der skulle.

Efter at havde boet flere steder tog jeg og pigerne hjem igen, trætte af at flytte rundt. Vi ville bare være sammen. Ingen undskyldning, set i bakspejlet.

Politiet nåede da også at komme og hente ham en aften, hvor han var fuld igen, og de bad ham finde et andet sted at sove.

Min datter åbnede mine øjne

Det skal lige tilføjes, at det gik meget godt, når vi havde hans søn, for så drak han ikke, i hvert tilfælde ikke i starten. Men så skulle han lige... og jeg passede så hans søn, mens han gik på café. Senere tog han bare sønnen med på værtshus. Dette syntes jeg ikke om, og når jeg sagde det, fik jeg den besked, at det var i orden med sønnens mor.

Jeg lagde mærke til, at når min kæreste var voldsom, reagerede hans søn ved at tage afstand fra mig og blive voldsom over for min datter. Han begyndte at slå, og hans sprog forandrede sig ligeledes. Når min kæreste var rolig, var hans søn det også. Så fik vi kram, og han elskede at sidde og blive kløet på ryggen og hyggesnakke.

Jeg fik først rigtigt øjnene op for, hvad jeg havde gang i, da min yngste vågnede en sen aften og græd efter, at han igen havde stået og råbt mig ind i hovedet og kaldt mig alle slags ukvemsord.

Da han var gået i seng, pakkede jeg vores tøj og min bil.

Om morgenen, da jeg havde kørt min yngste datter i skole, hentede jeg min store datter og bragte hende over til hendes far og min eksmand. Alt var nøje planlagt, og min sagsbehandler var hurtig til at finde et krisecenter.

December i Dannerhuset

Midt i december flyttede pigerne og jeg ind i Dannerhuset, hvor vi har fået al den hjælp og støtte, vi havde brug for, selvom pigerne naturligvis savnede deres vante omgivelser, venner og deres hjem i julemåneden.

Det var et meget hyggeligt krisecenter, og alle var meget søde.

Min kæreste og jeg aftalte, at jeg kunne hente noget af børnenes og mit tøj på et bestemt tidspunkt. Da vi kom, sad der en fremmed dame på trappen. Hun var meget beruset og havde svært ved at holde balancen, men fortalte, at hun var sammen med ham, der boede derinde, og at de havde mødt hinanden på toget. Selv kravlede han rundt et eller andet sted for at komme ind i huset.

Jeg gik ind og begyndte at samle mine ting. Da han endelig kom ind, virkede han forvirret og vred over at være taget på fersk gerning.

Denne gang skubbede han mig så kraftigt, at jeg bankede hoved og ryg ind i en dør.

Endnu en tur på skadestuen og endnu anmeldelse.

Faderens død spillede ind

Hans far døde, og jeg tilbød at være der for ham og hans mor, som jeg holder meget af, og som jeg har haft tæt kontakt til, mens min kæreste sad i fængsel.

Dette forløb meget fint.

Nogle dage senere var jeg nede i det lokale frivilligcenter. Jeg gik forbi værtshuset på vejen hen til frivilligcentret, og opdagede ikke at han sad derinde. Han kom ud og råbte, om jeg havde tid til at snakke, hvortil jeg svarede, at jeg skulle hente min datter.

Jeg forsatte ind på frivilligcenteret for at kopiere nogle flyers. Lidt efter kom han derind. Jeg bemærkede hurtigt, at han var meget beruset. Han begyndte at nedgøre mig og min påklædning, skubbede mig, truede mig og ville have penge til huslejen. Dertil svarede jeg, at det måtte vi tale om dagen efter. Han sagde, at han var træt af alt mit brok, ævl og ballade, og desuden var jeg en trussel mod hans liv og hans frihed.

Lederen af frivilligcentret var der og gjorde opmærksom på sin tilstedeværelse.

Min kæreste gik og kom tilbage lidt senere. Han sagde, at jeg skulle dø, og at han nok skulle sørge for det.

Hjælp fra min eksmand

Jeg ringede til min eksmand og bad ham komme og hente mig.

Jeg stod i døren for at holde øje med, hvornår min eksmand kom og så, at min kæreste var henne ved min bil. Da vi kom ud til bilen, var vinduesviskerne bukket, sidespejl flået af, antennen knækket og lakken ridset.

Endnu en tur på skadestuen og endnu en politianmeldelse.

I takt med at jeg ringede flere og flere gange til politiet, følte jeg, at jeg ikke blev taget særlig seriøst. Jeg fik at vide "ja, der har jo været en hel med jer". Det manede til eftertanke.

Et frækt tilbud

En morgen vågnede jeg ved, at telefonen ringede og en mand spurgte, om jeg var på nettet, hvortil jeg svarede nej. Dette skete endnu engang, og tredje gang var det en ung mand, der sagde, at han troede, at der var en, der brugte mit telefonnummer på nettet. Han sagde, at der stod, at jeg var interesseret i tilfældige mænd til sex samtidig med, at mit telefonnummer også var nævnt.

Jeg fik den unge mand til at skrive, at det var min voldelige ekskæreste, der generede mig, og at han var anmeldt til politiet.

Senest udspil fra min ekskæreste er, at han har anmeldt mig for socialbedrageri.

Jeg blev igen mindet om, hvor vigtigt det er at have alt på det rene og på skrift, hvad jeg hele tiden har haft.

Efterrationalisering

Jeg ved nu, hvordan det er at være i et voldeligt forhold, og hvordan det har påvirket mine børn samt hvilke spor, det har sat på krop og psyke, ikke bare hos mig, men også hos mine piger. De var bange for ham og hans hidsige temperament.

De tager ikke telefonen, er bange for at gå ud, når det er mørkt, har svært ved at koncentrere sig, har svært ved at sove, svært ved at indlære, og den mindste taler hele tiden om døden.

Dette er kun nogle af de ændringer, jeg har set hos mine piger. Og jeg er heller ikke den samme person mere. Fra at være en meget livsglad kvinde, er jeg pludselig meget mere træt, ked af det, mangler overskud, lyst. Ja, intet er som før.

Isolationen kom langsomt, men sikkert. Jeg blev afskåret fra familien og vennerne. Det har kostet mig mange penge, tårer og tanker.

Efterfølgende har jeg modtaget det, jeg betragter som trusler, et hav af sms'er, mails og mange telefonopringninger.

Jeg ved nu, at hvis en mand har været voldelig en gang, ja så bliver det kun værre.

Jeg kom heldigvis væk, inden det udviklede sig yderligere.

Igen på krisecenter

Nu er jeg på krisecenter et sted i Danmark, hvor pædagoger, psykologer og andre ansatte tager sig godt af os. De er meget søde og ved, hvilken proces vi gennemgår. Den mindste er meget glad for at være her, og hun er blevet meget glad for at gå på skolen her. Min store datter har valgt at være i sine vante omgivelser hos sin far, og her har de sociale myndigheder sat ind med støtte. Vi går til psykolog for at bearbejde vores traumer og vores flash back.

Vi har fået en hverdag til at fungere igen, så godt som man nu kan, når man bor på krisecenter. Selv er jeg sygemeldt.

Kvinderne her på stedet er meget søde, og vi er alle gode til at hjælpe og støtte hinanden og vores børn. Vi giver hinanden plads, er der for hinanden.

Vi vil kun hinandens bedste.

Jeg har lagt mærke til, at når vi kvinder sidder og fortæller hinanden vores historier, så er det, som om det er den samme mand, vi sidder og taler om.

Jeg tog kontakt til ATV i Roskilde (Alternativ til vold) for at oplyse dem om min version af forløbet, og de oplyste mig, at parterapi ikke er nogen god løsning, da de voldelige mænd først skal blive bevidste om deres handlinger.

Min ekskæreste havde været til afhøring hos politiet, der efterfølgende ringede og fortalte, hvad min ekskæreste havde sagt. At jeg var alkoholiker, at jeg hele tiden havde ondt i hovedet og i ryggen, og at vi var lige gode til at skændes. Han havde aldrig truet mig og ikke været i nærheden af min bil.

Bebrejdes af vennerne

Jeg har også mærket andre konsekvenser af min kærestes handlinger, så som at nogle af vores venner vender mig ryggen. De siger, at det er for dårligt, at jeg har anmeldt ham, hvorfor jeg vil hævne mig på ham, hvorfor ikke bare gå, jeg burde da vide, at han kommer i fængsel igen, restafsoning plus et antal år for vold, da han kun var prøveløsladt. Og hvad med hans søn, det går også ud over ham, osv. osv.

Men hvad nu, hvis han slår et andet menneske ihjel på grund af sine raserianfald og sin druk. Hvordan skulle jeg kunne leve med dette bagefter?

Og jo, jeg har tænkt meget, især på hans søn, som jeg holder rigtigt meget af. Jeg er meget ked af, at jeg skal være med til at påføre ham den smerte, at hans far måske skulle ryge i fængsel igen.

Hvad angår min ekskæreste, ønsker jeg kun, at han kan komme i behandling og få den hjælp, han har behov for. Jeg mener, det er vigtigt, at der stilles krav til de voldelige mænd. Fængsel er ingen løsning, man bliver ikke et bedre menneske af at komme i fængsel, tværtimod.

Men hvor er hans venner henne i alt dette? Hvordan kan det være, at de ikke råber op? Rigtige venner tør sige stop!

At påtage sig sit ansvar

Jeg tager ansvar for, at jeg forelskede mig i en mand, som sad i fængsel.

Jeg tager ansvar for, at jeg flyttede sammen med ham.

Jeg tager ansvar for, at jeg vidste, at det ville få konsekvenser for mine børn og mig.

Jeg tager ansvar for eftervirkningerne af et forhold, som ikke fungerede.

Jeg tager ansvar for, hvad det har betydet og kommer til at betyde for mine børns og mit liv i fremtiden.

Jeg tager ansvar!

Også for at have ladet mig blænde af, at et voldeligt forhold veksler mellem trusler, bank – samt undskyldninger og et tilsyneladende ærligt ønske om kærlighed og samvær.

Den psykiske og fysiske vold vil altid være der.